37

ตลอดเส้นทางที่หลี่หลิงหว่านวิ่งหนีมาเรียกได้ว่าลนลานจนทำอะไรไม่ถูกจริงๆ ท่ามกลางความลนลานนางก็วิ่งหนีไปเรื่อยๆ ไม่รู้แล้วว่าหอหมิงเซ่อควรจะไปทางใด เสี่ยวซานก็คอยตามมาอยู่ข้างหลังอย่างไม่รู้ทางออกเช่นกัน อีกทั้งวันนี้บรรดาบ่าวรับใช้หญิงก็ล้วนแต่อยู่ที่เรือนด้านหน้าทั้งสิ้น ขณะที่ร้อนใจอยู่นั้นนางก็อยากจะตามหาสาวใช้สักคนมาถามทาง แต่กลับไม่พบเงาของผู้ใดเลยสักคน

สุดท้ายเมื่อวิ่งจนเมื่อยแล้วหลี่หลิงหว่านจึงมองหาหินใหญ่ก้อนหนึ่งก่อนนั่งลงไป ตั้งใจจะพักสักครู่ รออีกประเดี๋ยวค่อยหาทางต่อ ทว่ายังไม่ทันนั่งได้นานถึงครึ่งก้านธูปก็พลันได้ยินน้ำเสียงเย็นชามีกลิ่นอายกดดันดังขึ้นจากเหนือศีรษะ "วันที่อากาศหนาวเช่นนี้ เจ้านั่งอยู่บนก้อนหินไม่หนาวหรือไร เป็นหญิงแท้ๆ เหตุใดจึงไม่รู้จักถนอมร่างกายตนเองบ้าง"

หลี่หลิงหว่านกระโดดลุกขึ้นทันควันแล้วหันหน้ากลับไป ไม่รู้ว่า

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 7 25/6/2562 BE 11:02

หลี่เหวยหยวนมายืนอยู่ข้างหลังนางตั้งแต่เมื่อใดแล้ว

เจ้าเป็นแมวหรือไร ยามเดินจึงไม่คิดจะส่งเสียงเลยสักนิด หลี่หลิงหว่านนึกค่อนขอดอยู่ในใจ แต่ฉากหน้ายังคงยิ้มแย้มสดใส เข้าไปคล้องแขนของเขาแล้วอมยิ้มเอ่ย "พี่ชาย ข้าหลงทาง โชคดีที่พี่มา มิเช่นนั้นข้าคงต้องติดอยู่ในสวนดอกไม้แห่งนี้จนออกไปไม่ได้แน่ๆ เจ้าค่ะ" ทั้งยังถามเขาว่า "พี่ชายเหตุใดพี่มาเดินเล่นอยู่ในสวนดอกไม้แห่งนี้ได้เล่าเจ้าคะ"

หลี่เหวยหยวนไม่ได้ตอบกลับ เพียงแค่มองนางอย่างใช้ความคิด มองจนหลี่หลิงหว่านรู้สึกขนลุกขึ้นมา สุดท้ายนางก็ทนไม่ไหวเอ่ยถามเสียงสั่นออกไป "พี่ชาย พี่มองข้าเช่นนี้ทำไมกันเจ้าคะ"

"อ้อ ไม่มีอะไร" หลี่เหวยหยวนดึงสายตากลับมา น้ำเสียงอบอุ่นเอ่ยอย่างไม่เร่งร้อน "ข้าแค่กำลังคิดว่าเจ้าไม่ได้มาคล้องแขนข้าด้วยตนเองเช่นนี้นานแล้ว เหตุใดยามนี้พอเจอข้าก็มาทำเช่นนี้ คงไม่ใช่ว่าเมื่อครู่เจ้าทำความผิดอะไรไว้จึงละอายใจและกลัวว่าข้าจะรู้เรื่องใช่หรือไม่"

หลี่หลิงหว่านไร้คำพูด

เจ้าอย่าได้ร้ายกาจถึงเพียงนี้ได้หรือไม่ ถึงขั้นนี้แล้วก็ยังคาดเดาได้อย่างแม่นยำอีก หากเจ้าทำตัวเช่นนี้ ต่อจากนี้ยามที่อยู่ต่อหน้าเจ้าจะให้ข้าทำตัวเยี่ยงไรเล่า นี่มันโกงชัดๆ ขี้โกง!

ทว่าบนใบหน้ายังคงต้องยิ้มอย่างสดใสไร้เดียงสา "จะเป็นไปได้อย่างไร ข้าจะทำความผิดอะไรได้เล่าเจ้าคะ ก็แค่เมื่อครู่ข้าหลงทางเดินวนอยู่ในสวนแห่งนี้ครึ่งค่อนวันแล้วก็ยังหาทางออกไม่พบ แล้วจู่ๆ ก็ได้พบพี่ชาย พอรู้สึกดีใจข้าก็เลยเข้าไปคล้องแขนพี่ชายอย่างอดไม่ได้เท่านั้นเองเจ้าค่ะ"

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 8 25/6/2562 BE 11:02

กล่าวจบยังเขย่าแขนเขา แสดงให้เห็นว่าตนเองรู้สึกดีใจจริงๆ ที่ได้พบเขา

หลี่เหวยหยวนเหลือบมองหลี่หลิงหว่านด้วยใบหน้าไร้ความรู้สึก ในใจเขานึกวิจารณ์ออกมาหนึ่งประโยค

ยิ่งปกปิดก็ยิ่งเห็นได้ชัด

ก่อนที่หลี่เหวยหยวนจะคิดว่าหลี่หลิงหว่านติดตามพวกโจวซื่อมาชมงิ้วยังหอหมิงเซ่อเช่นนี้ ผู้ที่มาล้วนมีแต่แขกที่เป็นสตรี นางจะกระทำความผิดอะไรออกมาได้เล่า เขาจึงไม่ได้สอบสวนต่อ เพียงแค่ผงกศีรษะให้นางพลางเอ่ย "ข้าจะพาเจ้าออกไป"

หลี่หลิงหว่านยังคงยิ้มแย้ม "พี่ชายช่างดีนัก"

กับเรื่องนี้ในใจหลี่เหวยหยวนยังคงวิจารณ์ว่า 'ยิ่งปกปิดก็ยิ่งเห็นได้ชัด' ประโยคนั้น

แม้หลี่หลิงหว่านจะเข้าใกล้เขาด้วยมีเหตุผลเช่นนี้ ทว่าในใจเขาก็ยังคงรู้สึกมีความสุข ดังนั้นขณะที่เขาพานางเดินไปข้างหน้า ในดวงตาเบื้องลึกก็แฝงไปด้วยรอยยิ้มยามเอ่ยกับนาง "เด็กโง่ สวนดอกไม้ก็มีขนาดใหญ่เพียงเท่านี้ เจ้ายังจะหลงทางได้อีก ดูท่าวันหน้าไม่ว่าเจ้าไปที่ใด ข้าคงต้องติดตามไปด้วยทุกที่จึงจะถูก"

ถ้าไม่ตามไปด้วย หากคนหายตัวไปจะทำเยี่ยงไร

ในใจหลี่หลิงหว่านรู้สึกผิดอยู่บ้างจริงๆ ดังนั้นกับคำพูดที่ดูถูกนางเช่นนี้ของหลี่เหวยหยวน นางจึงทำเพียงยกมือขึ้นลูบจมูกและยิ้มโง่ๆ ออกมา ทว่ารอยยิ้มโง่งมของนางก็มีอันต้องแข็งค้างอยู่บนใบหน้า

บริเวณสวนเสาเย่าที่ด้านหน้านั้น หลี่หลิงเยี่ยนกำลังยืนอยู่กับ

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 9 25/6/2562 BE 11:02

เหลียงเฟิงอวี่ หากมีเพียงพวกเขาสองคนก็แล้วไปเถอะ แต่ที่นั่นกลับมีฉุนอวี๋ฉียืนอยู่กับพวกเขาด้วย กำลังเอียงศีรษะน้อยๆ บนใบหน้าประดับรอยยิ้มบาง ไม่รู้ว่ากำลังฟังหลี่หลิงเยี่ยนเอ่ยอะไร แต่หลี่หลิงเยี่ยนมีใบหน้าสีชมพูระเรื่อ สนทนากับเขาด้วยสีหน้าเขินอาย

หลี่หลิงหว่านนึกทอดถอนใจขึ้นมาอย่างอดไม่อยู่ ยังไม่พูดถึงเรื่องที่หลี่หลิงเยี่ยนกับเหลียงเฟิงอวี่มาอยู่ด้วยกันในสวนดอกไม้แห่งนี้ได้อย่างไร พูดแค่ว่าในสวนดอกไม้กว้างใหญ่แห่งนี้ หลี่หลิงเยี่ยนกลับสามารถพบกับฉุนอวี๋ฉีได้ นอกจากคำว่า 'โชคชะตา' คำนี้แล้วยังจะพูดอะไรได้อีก อีกทั้งมองดูหลี่หลิงเยี่ยนกับฉุนอวี๋ฉีในตอนนี้ เรียกได้ว่าสนิทสนมกลมเกลียวกันยิ่งนัก ในใจฉุนอวี๋ฉีจะต้องเกิดความรู้สึกดีๆ ให้นางแล้วใช่หรือไม่ ถ้าเช่นนั้นในภายภาคหน้าฉุนอวี๋ฉีเองก็ต้องกลายเป็นนิ้วทองคำของหลี่หลิงเยี่ยนอย่างไม่ต้องสงสัย ยิ่งไปกว่านั้นหากภายหลังหย่งฮวนโหวรู้ว่าหลี่หลิงเยี่ยนเป็นบุตรสาวสุดที่รักของสตรีที่ตนรักมิรู้ลืม ก็จะยิ่งเมตตาเอ็นดูนางมากขึ้นไปอีก ถึงขั้นมีความคิดที่จะให้ฉุนอวี๋ฉีแต่งงานกับหลี่หลิงเยี่ยน

เมื่อตนเองไม่อาจครองคู่เป็นสามีภรรยากับซุนหลันอี เช่นนั้นก็เกี่ยวดองเป็นเครือญาติกันก็ได้ แต่น่าเสียดายที่สุดท้ายไม่สำเร็จ เนื่องจากมีพระราชโองการฉบับหนึ่งของฮ่องเต้ขัดขวางเข้าเสียก่อน

ยามนี้หลี่เหวยหยวนก็มองเห็นฉุนอวี๋ฉี หลี่หลิงเยี่ยน และเหลียงเฟิงอวี่แล้วเช่นกัน เห็นได้ชัดยิ่งว่าเขาไม่อยากจะเดินขึ้นหน้าไปทักทายพวกเขา เขาจึงดึงมือหลี่หลิงหว่านตั้งใจให้นางตามเขาจากไป

หลี่หลิงหว่านเดินตามหลี่เหวยหยวนมาอย่างเชื่อฟังยิ่ง นางเอง

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 10 25/6/2562 BE 11:02

ก็ไม่อยากเดินเข้าไปทักทายฉุนอวี๋ฉี เหลียงเฟิงอวี่ และหลี่หลิงเยี่ยนเช่นกัน มองดูพวกเขารักใคร่สนิทสนม ถึงขั้นสุดท้ายอาจจะจับกลุ่มกันอยู่ข้างกายหลี่หลิงเยี่ยน ช่วยเหลืออีกฝ่ายรับมือนางกับหลี่เหวยหยวน เช่นนั้นมันจะปวดใจเกินไปแล้ว อีกอย่างนางกับฉุนอวี๋ฉีก็เพิ่งได้พบหน้ากัน หากประเดี๋ยวฉุนอวี๋ฉีไม่ทันระวังจนหลุดปากเอ่ยอะไรออกมา ไม่แน่ว่าหลี่เหวยหยวนอาจจะทำอะไรขึ้นมาก็ได้ ดังนั้นช่างเถอะ ล่วงเกินไม่ได้ก็หลีกเลี่ยงเสียดีกว่า

แต่น่าเสียดายนัก นางกับหลี่เหวยหยวนเดินไปไม่ถึงสองก้าวก็ได้ยินเสียงของเหลียงเฟิงอวี่ผู้นั้นดังขึ้นมาอย่างร้อนรน "น้องหว่าน"

จากนั้นก็เป็นเสียงรองเท้าหุ้มข้อดังขึ้น ก่อนจะเห็นใบหน้าหล่อเหลาของเหลียงเฟิงอวี่ปรากฏขึ้นตรงหน้านางกะทันหัน เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงดีใจ "ข้าหาเจ้าพบจนได้"

คิ้วเรียวยาวของหลี่เหวยหยวนขมวดเข้าหากัน เขาขยับตัวมาบังด้านหน้าหลี่หลิงหว่านอย่างแนบเนียน ขวางกั้นระหว่างนางกับเหลียงเฟิงอวี่เอาไว้

ฉุนอวี๋ฉีที่กำลังเดินตามมากับหลี่หลิงเยี่ยนก็ได้เห็นภาพนี้เข้าพอดี ในใจลอบคิดว่า *หลี่เหวยหยวนปกป้องหลี่หลิงหว่านอย่างเคร่งครัดมากจริงๆ ราวกับไม่ยินยอมให้บุรุษคนไหนได้เข้าใกล้นางอย่างไรอย่างนั้น*

ฉุนอวี๋ฉีหยุดยืนอยู่ตรงหน้าหลี่เหวยหยวน ผงกศีรษะให้เขาก่อนยิ้มน้อยๆ พลางเอ่ย "สหายหลี่" จากนั้นก็ผงกศีรษะและยิ้มน้อยๆ ให้กับหลี่หลิงหว่านที่กำลังโผล่ศีรษะออกมาครึ่งหนึ่งจากด้านหลังหลี่เหวยหยวน "คุณหนูหลี่ บังเอิญนัก พวกเราได้พบกันอีกแล้ว"

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 11 25/6/2562 BE 11:02

หลี่หลิงหว่านหัวใจกระตุก *คำว่า 'อีกแล้ว' ของเจ้าคำนี้ช่างชวนให้ผู้คนคิดลึกซึ้งไปไกลจริงๆ หวังว่าหลี่เหวยหยวนจะไม่คิดมาก แค่คิดว่าข้ากับฉุนอวี๋ฉีเคยพบกันที่สวนอั้นเซียงแห่งนั้นครั้งหนึ่งก็พอ*

ทว่าเบื้องหน้าหลี่หลิงหว่านยังคงยิ้มเอ่ยกับฉุนอวี๋ฉีอย่างมีมารยาท "ใช่แล้ว บังเอิญยิ่งนักเจ้าค่ะ"

"พี่ใหญ่กับน้องสี่ต่างรู้จักคุณชายฉุนอวี๋มาก่อนแล้วหรือ" น้ำเสียงอ่อนหวานของหลี่หลิงเยี่ยนดังขึ้น "เช่นนี้ก็หมายความว่าข้าเป็นคนที่ได้รู้จักคุณชายฉุนอวี๋ช้าสุดสินะเจ้าคะ"

พูดมาถึงตรงนี้ดวงตาใสกระจ่างของหลี่หลิงเยี่ยนก็มองไปยังฉุนอวี๋ฉีด้วยแววตาเปล่งประกาย

เมื่อครู่เหลียงเฟิงอวี่แนะนำฉุนอวี๋ฉีให้นางรู้จัก บอกว่าอีกฝ่ายคือหย่งฮวนโหวซื่อจื่อ แม้จะมีบรรดาศักดิ์โหวเหมือนกัน แต่ในราชสำนักก่วงผิงโหวไม่มีอำนาจที่แท้จริงอะไร ทว่าหย่งฮวนโหวกลับไม่เหมือนกัน มีที่ดินศักดินาเท่าไรไม่พูดถึง ในวัยเด็กหย่งฮวนโหวยังเคยเป็นสหายร่วมเรียนของฮ่องเต้ ฮ่องเต้ทรงให้ความสำคัญกับเขาเป็นอย่างยิ่ง เพียงแต่ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดภายหลังหย่งฮวนโหวจึงออกจากเมืองหลวงไปยังต่างถิ่นห่างไกล ได้ยินว่าเพิ่งจะกลับมาเมื่อไม่นานมานี้ แต่เพิ่งจะกลับมาถึงฮ่องเต้ก็พระราชทานตำแหน่งสำคัญให้แล้ว

อีกทั้งฉุนอวี๋ฉีก็เป็นบุรุษที่โดดเด่นขนาดนี้ รูปโฉมหล่อเหลามีกลิ่นอายอบอุ่น ทั่วทั้งร่างเปี่ยมด้วยความสง่างาม เป็นอะไรที่เหลียงเฟิงอวี่เทียบเคียงไม่ได้โดยสิ้นเชิง ดังนั้นเมื่อหลี่หลิงเยี่ยนเห็นฉุนอวี๋ฉีแล้ว นางก็สลัดเหลียงเฟิงอวี่ทิ้งไปทันที และหันมายิ้มแย้มสนทนากับฉุนอวี๋ฉีแทน

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 12 25/6/2562 BE 11:02

เพียงแต่นางไม่รู้ว่าหลี่หลิงหว่านรู้จักกับฉุนอวี๋ฉีมาก่อนนานแล้ว ฟังจากน้ำเสียงที่ฉุนอวี๋ฉีเอ่ยกับหลี่หลิงหว่านก็มีความสนิทสนมเป็นอย่างยิ่ง

ทว่าหลี่หลิงหว่านกลับรู้สึกแค่ว่าปวดหัว นางกลัวมากว่าหลี่เหวยหยวนจะรู้เรื่องที่เมื่อครู่นางพบกับฉุนอวี๋ฉี ดังนั้นเมื่อเผชิญหน้ากับการซักถามของหลี่หลิงเยี่ยน นางจึงยกมือขึ้นลูบจมูกแล้วเอ่ยตอบอย่างกระอักกระอ่วน "ใช่แล้วเจ้าค่ะ ข้าเคยพบกับคุณชายฉุนอวี๋มาก่อน"

ฉุนอวี๋ฉีฟังน้ำเสียงที่ตอบอย่างขอไปทีและหมดอาลัยตายอยากในคำพูดของหลี่หลิงหว่านออก เขานึกอยากหยอกเย้านางจึงล้วงไพ่ใบไม้ใบนั้นที่ก่อนหน้านี้เก็บอยู่ในแขนเสื้อออกมาแล้วยื่นมือออกไป มุมปากหยักยิ้มบางๆ "คุณหนูหลี่ เมื่อครู่ท่านเร่งรีบจากไป ไม่ทันระวังจนทำไพ่ใบไม้นี่ตกเอาไว้ ยามนี้ขอส่งคืนเจ้าของแล้ว"

ช่างเป็นอย่างที่กล่าวกันว่ากลัวอะไรมักได้อย่างนั้นจริงๆ หลี่หลิงหว่านถอนหายใจอย่างเศร้าโศกในใจ จากนั้นนางก็เม้มปากเงยหน้าขึ้น แอบมองไปทางหลี่เหวยหยวน พอดีกับที่หลี่เหวยหยวนกำลังก้มหน้ามองนางด้วยใบหน้าไร้ความรู้สึก นัยน์ตาดำมืดลึกล้ำจนไม่เห็นก้นบึ้ง ราวกับน้ำที่มีก้นบ่อลึกอย่างไรอย่างนั้น

หลี่หลิงหว่านใจสั่น ด้วยไม่กล้ามองเขาอีกต่อไป นางจึงรีบหันหน้าหนีอย่างรวดเร็ว สายตากวาดมองไปทั่ว ทว่ามือของนางที่จับแขนเสื้อหลี่เหวยหยวนยิ่งบีบแน่นขึ้น ในวันที่อากาศหนาวเช่นนี้ ฝ่ามือนางกลับปรากฏหยาดเหงื่อออกมา

หลี่เหวยหยวนเก็บสายตาที่ใช้มองนางกลับไป เขาเงยหน้ามองสบสายตาแฝงรอยยิ้มของฉุนอวี๋ฉีอย่างสงบ จากนั้นก็ยื่นมือออกไป

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 13 25/6/2562 BE 11:02

เพื่อรอรับไพ่ใบไม้ในมือฉุนอวี๋ฉีพร้อมกับเปิดปากเอ่ยขอบคุณ "ข้าขอขอบคุณคุณชายฉุนอวี๋แทนน้องสาวด้วยที่นำของกลับมาคืน"

คิ้วยาวของฉุนอวี๋ฉีเลิกขึ้นน้อยๆ แต่สุดท้ายก็ยอมส่งไพ่ใบไม้ในมือให้หลี่เหวยหยวน "สหายหลี่เกรงใจแล้ว"

หลี่เหวยหยวนรับไพ่ใบไม้มา แต่กลับไม่ได้ส่งต่อไปให้หลี่หลิงหว่าน หากยัดเก็บเข้าไปในแขนเสื้อตนเองแทน

ยามนี้เหลียงเฟิงอวี่ที่อยู่ด้านข้างกำลังขมุบขมิบปากส่งเสียงเรียก "น้องหว่าน...น้องหว่าน ข้า..." หลังเห็นสายตาเย็นชาของหลี่เหวยหยวนกวาดมองคราหนึ่ง เขาก็เอ่ยแก้ทันที "คือว่า...คุณ...คุณหนูหลี่ ข้า..."

ที่ผ่านมาหลี่เหวยหยวนไม่เคยอนุญาตให้เหลียงเฟิงอวี่เรียกหลี่หลิงหว่านว่าน้องหว่านมาก่อน ทั้งยังเอ่ยปากตักเตือนอยู่หลายครั้งด้วยน้ำเสียงเย็นชาว่า 'ขอให้เหลียงซื่อจื่อเรียกน้องสาวข้าว่าคุณหนูหลี่ด้วย' ดังนั้นขอเพียงมีหลี่เหวยหยวนอยู่ด้วย เหลียงเฟิงอวี่ล้วนเรียกหลี่หลิงหว่านอย่างมีมารยาทว่า 'คุณหนูหลี่' เสมอ

"เจ้าคะ มีเรื่องอะไรหรือ" หลี่หลิงหว่านได้ยินเหลียงเฟิงอวี่เอ่ยปากเรียกตนเองเช่นนี้ นางจึงเอ่ยถามไปประโยคหนึ่ง ทว่าในใจกลับลอบภาวนา *เมื่อครู่ประโยคนั้นของฉุนอวี๋ฉีได้สร้างเรื่องใหญ่ให้ข้าแล้ว ข้ายังไม่รู้เลยว่าจะขอคืนดีกับหลี่เหวยหยวนเช่นไร ขอร้องล่ะ ตอนนี้เจ้าอย่าได้สร้างเรื่องอะไรเพิ่มให้ข้าอีกเป็นอันขาด*

แต่เหลียงเฟิงอวี่ไม่ได้มีเจตนาจะสร้างเรื่องอะไรให้กับหลี่หลิงหว่านอยู่แล้ว เขารีบร้อนชี้แจง "เมื่อครู่ตอนอยู่ที่หอหมิงเซ่อ พอข้าหันกลับมาก็ไม่เห็นเจ้าแล้ว สาวใช้บอกว่าเจ้ากับพวกจือหลันเดินมาทางสวนดอกไม้

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 14 25/6/2562 BE 11:02

ข้า...ข้าอยากมาหาเจ้า พอดีกับที่พี่สามของเจ้าก็บอกว่าจะมาหาเจ้าเช่นกัน พวกเราถึงได้มาด้วยกัน"

เจ้ามีหลี่หลิงเยี่ยนแล้ว ยังจะมาตามหาข้าอีกทำไมเล่า หลี่หลิงหว่านค่อนขอดอยู่ในใจ แต่ฉากหน้ายังคงยิ้มเอ่ย "อ้อ เป็นเช่นนี้นี่เอง ข้าเข้าใจแล้วเจ้าค่ะ"

เวลาที่หลี่หลิงหว่านยิ้ม ดวงตาทั้งคู่จะโค้งขึ้นมาราวกับจันทร์เสี้ยวอย่างไรอย่างนั้น ยิ่งพิศยิ่งงดงามชวนให้ผู้คนไม่อยากละสายตาจริงๆ

ใบหน้าเหลียงเฟิงอวี่แดงขึ้นมาอยู่หลายส่วน มือที่กำกระต่ายหยกขาวตัวนั้นก็บีบแน่นขึ้น ในใจกำลังคิดว่าที่สุดแล้วยามนี้ควรจะมอบกระต่ายน้อยตัวนี้ให้หลี่หลิงหว่านหรือไม่ แต่เมื่อสายตาเหลือบมองไปยังหลี่เหวยหยวนที่กำลังยืนบังอยู่หน้าหลี่หลิงหว่านแวบหนึ่งแล้ว เขาก็ปล่อยมือไว้ที่ข้างลำตัวเงียบๆ อีกครั้ง

มีหลี่เหวยหยวนอยู่เช่นนี้ อีกฝ่ายไม่มีทางยอมให้หลี่หลิงหว่านรับกระต่ายน้อยที่เขาจะมอบให้แน่ แต่เขาก็คิดไม่ตกจริงๆ ว่าเหตุใดทุกครั้งที่หลี่เหวยหยวนเห็นเขามาหาหลี่หลิงหว่านแล้วสีหน้าจะต้องอำมหิตจนน่ากลัว กลิ่นอายทั่วทั้งร่างก็เย็นชาจนน่าตกใจ หรือเป็นเพราะหลี่เหวยหยวนนึกดูถูกเขาอย่างนั้นหรือ

ก็ใช่ เหลียงเฟิงอวี่คิดในใจเงียบๆ หลี่เหวยหยวนเก่งกาจถึงเพียงนั้น ทั้งถงซื่อและเซียงซื่อล้วนสอบได้อันดับหนึ่ง ทุกคนต่างพูดว่าปีนี้หลี่เหวยหยวนจะต้องได้เป็นจิ้นซื่ออายุน้อยผู้หนึ่งอย่างแน่นอน ดีไม่ดีอาจจะสอบเป็นจ้วงหยวน* ได้ด้วย แต่เขาสอบถงซื่อมาหลายครั้งขนาดนี้แล้ว

* จ้วงหยวน (จอหงวน) เป็นคำเรียกบัณฑิตที่สอบเตี้ยนซื่อได้เป็นอันดับหนึ่ง

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 15 25/6/2562 BE 11:02

กลับไม่เคยผ่านเลยสักครั้ง หลี่เหวยหยวนจะต้องรู้สึกว่าเขาไม่คู่ควรกับหลี่หลิงหว่าน ดังนั้นถึงได้ไม่ชอบให้หลี่หลิงหว่านอยู่กับเขา

คิดมาถึงตรงนี้เหลียงเฟิงอวี่ก็เงยหน้าขึ้นอีกครั้ง แล้วเอ่ยกับหลี่หลิงหว่านอย่างร้อนรน "คุณหนูหลี่ เมื่อปีก่อนข้าเข้าไปในห้ากองกำลังรักษาเมืองแล้ว ใต้เท้าผู้บังคับบัญชาให้ความสำคัญกับข้ามาก บอกว่าข้าเป็นผู้ที่มีพรสวรรค์"

หลี่หลิงหว่านฟังประโยคนี้แล้วก็ใคร่ครวญ *เหตุใดจึงรู้สึกว่ามีความหมายคลุมเครืออยู่บ้างเล่า แต่ที่สำคัญคือประโยคนี้เจ้าควรเอ่ยกับหลี่หลิงเยี่ยน ไม่ใช่มาพูดกับข้า*

ทันทีที่เหลียงเฟิงอวี่โพล่งออกมาอย่างไม่มีท่า ฉุนอวี๋ฉีก็เลิกคิ้ว สองมือสอดอยู่ในแขนเสื้อ หันหน้าไปมองเขาด้วยดวงตาที่แฝงรอยยิ้มบาง หลี่หลิงเยี่ยนเองก็ปกปิดความประหลาดใจเอาไว้ในใจ หันหน้าไปมองเขาเช่นกัน

ขณะที่หลี่เหวยหยวนเอ่ยตอบกลับด้วยใบหน้ายิ้มทว่าดวงตาไม่ยิ้ม "อ้อ เหลียงซื่อจื่ออนาคตยาวไกล ขอแสดงความยินดีด้วยจริงๆ"

ส่วนเจ้าของเรื่องอย่างหลี่หลิงหว่านนั้น เดิมทีนางก็อยากจะพูดกับเหลียงเฟิงอวี่ แต่ถูกหลี่เหวยหยวนดันกลับไปข้างหลังเขาเสียก่อน

หลี่หลิงหว่านนึกค่อนขอดในใจ

มารดาเถอะ วันหน้าเจ้าก็ก่อกำแพงตรงหน้าข้าเสียเลยสิ ให้ข้าไม่ต้องมองเห็นผู้ใดอีกนอกจากเจ้า!

หลี่เหวยหยวนไม่อยากให้หลี่หลิงหว่านเจอกับฉุนอวี๋ฉีและเหลียงเฟิงอวี่จริงๆ โดยเฉพาะฉุนอวี๋ฉี ดังนั้นเขาจึงเอ่ยปากลาฉุนอวี๋ฉีกับ

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 16 25/6/2562 BE 11:02

เหลียงเฟิงอวี่ "ข้าจะไปส่งน้องสาวข้ากลับหอหมิงเซ่อก่อน แล้วพบกันใหม่"

ทว่าฉุนอวี๋ฉีกลับเอ่ยรับขึ้นมาอย่างเนิบช้า "ข้าเองก็กำลังอยากกลับไปที่เรือนโถงเปิดโล่งด้านหน้าพอดี นับว่าเป็นทางเดียวกับหอหมิงเซ่อ สหายหลี่ คุณหนูหลี่ พวกเราไปด้วยกันเถอะ"

เมื่อฉุนอวี๋ฉีอยากจะกลับแล้ว หลี่หลิงเยี่ยนเองก็ย่อมเอ่ยปากว่าจะกลับหอหมิงเซ่อแล้วเช่นกัน ทุกคนไปทางเดียวกัน เช่นนั้นก็ไปด้วยกันเถอะ เหลียงเฟิงอวี่ยิ่งไม่ต้องพูดอะไร เดิมทีก็ไม่มีความคิดเห็นอื่น จึงบอกว่าต้องการจะไปด้วยกัน ดังนั้นทั้งเจ็ดคนซึ่งรวมเสี่ยวซานสาวใช้ของหลี่หลิงหว่านกับชิงถงสาวใช้ของหลี่หลิงเยี่ยนจึงเดินไปด้วยกัน

หลี่เหวยหยวนปล่อยให้ฉุนอวี๋ฉีกับคนอื่นๆ เดินนำไปข้างหน้า ส่วนตนเองเดินรั้งท้ายกับหลี่หลิงหว่านห่างจากพวกเขาอยู่หลายก้าว ทว่าตลอดเส้นทางเขากลับไม่ได้เปิดปากเอ่ยอะไรกับหลี่หลิงหว่าน เพียงแค่เดินไปตามทางด้วยใบหน้าไร้ความรู้สึก

ท่าทางเช่นนี้ของเขาทำให้หลี่หลิงหว่านรู้สึกหวาดกลัวมากขึ้น สังหรณ์ใจว่าจะเป็นความสงบก่อนพายุมาเยือน ดังนั้นนางจึงเร่งรีบเดินขึ้นหน้าไปสองก้าว ยื่นมือไปเพื่อจะคว้าแขนของหลี่เหวยหยวน ทว่ากลับถูกเขาสะบัดทิ้ง

หลี่หลิงหว่านยังคงไม่ยอมแพ้ นางยื่นมือออกไปอีกครั้ง แต่ก็ยังถูกหลี่เหวยหยวนสะบัดทิ้งอีกหน ยื่นมือออกไปอีกก็ถูกสะบัดทิ้งอีก ก่อนจะยื่นมือออกไปอีกครั้ง ทว่าหนนี้หลี่เหวยหยวนไม่ได้สะบัดมือนางออกแล้ว เขายอมปล่อยให้นางคล้องแขนเขาได้ตามใจ

หลี่หลิงหว่านรู้สึกได้ใจขึ้นมา นางรู้อยู่แล้วว่าขอเพียงง้อหลี่เหวยหยวน

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 17 25/6/2562 BE 11:02

บ่อยครั้งสักหน่อย ไม่นานเขาก็จะใจอ่อนให้นางเอง ซึ่งที่ผ่านมาเขาก็เป็นเช่นนี้กับนางมาโดยตลอด

ร่างของหลี่หลิงหว่านค่อยๆ โน้มเข้าไปใกล้เขามากขึ้น จากนั้นก็เอ่ยเสียงเบา "พี่ชาย เมื่อครู่ข้าเพียงแต่บังเอิญพบคุณชายฉุนอวี๋ที่สวนดอกไม้เท่านั้น แค่พูดคุยกับเขาไปไม่กี่ประโยค"

" 'ไม่กี่ประโยค' แล้วมันคือกี่ประโยค" หลี่เหวยหยวนเหลือบมองนาง "กี่ตัวอักษร"

หลี่หลิงหว่านอยากจะหยิบของอะไรมาตบหน้าเขาจริงๆ แต่สุดท้ายภายใต้สายตากดดันของเขา นางก็ยังต้องครุ่นคิดอย่างจริงจังแล้วตอบกลับตามความจริง "พูดไปแค่สองประโยคเท่านั้น ประมาณสักสามสิบตัวอักษรกระมัง"

"สามสิบตัวอักษรยังไม่นับว่ามากอีกหรือ หนก่อนข้าพูดอย่างไรกับเจ้า อย่าได้พูดคุยกับบุรุษแปลกหน้าตามใจชอบ"

หลี่หลิงหว่านได้ยินเช่นนี้ก็เริ่มหงุดหงิดบ้างแล้ว นางสะบัดมือออกจากแขนของหลี่เหวยหยวน "ข้าเองก็ไม่ได้พูดคุยอะไรตามใจชอบกับเขาเสียหน่อย พูดไปแล้วคุณชายฉุนอวี๋ก็ไม่นับว่าเป็นบุรุษแปลกหน้า หนก่อนที่สวนอั้นเซียงข้ากับเขามิใช่ว่าเคยได้พบกันแล้วหรอกหรือ เคยพบกันเช่นนั้นก็นับได้ว่าเป็นสหายกัน สหายพบหน้ากัน พูดคุยกันสองประโยคจะเป็นอะไรไป"

หลี่เหวยหยวนหยุดฝีเท้าและมองนางด้วยใบหน้าเย็นชาโดยไม่เอ่ยอะไร

หลี่หลิงหว่านรู้สึกสั่นสะท้านไปทั้งร่างในทันที แต่นางก็ยังไม่อยากจะเอ่ยปากยอมแพ้

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 18 25/6/2562 BE 11:02

ก็แค่สนทนากับฉุนอวี๋ฉีสองประโยคไม่ใช่หรือ เขาจำเป็นต้องมีท่าทีถึงขนาดนี้เชียว? หากพูดไปแล้วที่นางต้องเข้าใกล้ฉุนอวี๋ฉีเช่นนี้ก็เพื่อเขาทั้งนั้น

วันหน้าฉุนอวี๋ฉีจะวางแผนเล่นงานหลี่เหวยหยวน อีกอย่างความสามารถต่างๆ ที่นางวางไว้ให้ฉุนอวี๋ฉีก็มีมากกว่าหลี่เหวยหยวน มิใช่ว่านางปรารถนาให้ภายภาคหน้าหลี่เหวยหยวนมีชีวิตที่สงบสุขไม่เสียเปรียบฉุนอวี๋ฉีหรอกหรือ แต่หลี่เหวยหยวนกลับดีนัก นางแค่สนทนากับฉุนอวี๋ฉีสองประโยคเท่านั้น เขาจำเป็นต้องตามซักถามไม่จบไม่สิ้นเช่นนี้หรือ

ภายภาคหน้าเจ้าจับข้ากักขังเสียเลยสิ นอกจากเจ้า ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ต้องให้ข้าพบดีหรือไม่ หลี่หลิงหว่านคิดในใจอย่างโมโห จากนั้นนางก็เบือนหน้าหนีไม่มองหลี่เหวยหยวนอีก

"เจ้าทะเลาะกับข้าเช่นนี้เพื่อฉุนอวี๋ฉี?" หลี่เหวยหยวนเห็นเช่นนั้น น้ำเสียงก็เย็นชายิ่ง ทั้งยังแฝงไปด้วยโทสะที่ปิดไว้ไม่มิด "ยอดเยี่ยมหว่านวาน ยอดเยี่ยมยิ่ง"

หลี่หลิงหว่านรู้ว่าเขาโกรธเข้าแล้วจริงๆ แต่ยามนี้นางก็โมโหเป็นอย่างยิ่งเช่นกัน ดังนั้นจึงไม่เหลือบมองเขาแม้แต่น้อย ยังคงเบือนหน้าหนีมองไปยังต้นตงซิง* ที่อยู่ด้านข้างด้วยความโกรธ

ในใจหลี่เหวยหยวนตอนนี้ก็เต็มไปด้วยเพลิงโทสะคับฟ้า เดิมทีก่อนหน้านี้เขาอยู่ที่เรือนโถงเปิดโล่งด้านหน้า ได้ยินผู้คนเอ่ยเรื่องที่ฮ่องเต้ทรงกลับคำพิพากษาความผิดของรองข้าหลวงตู้กับรองข้าหลวงซุน

* ต้นตงซิง หมายถึงต้นฮอลลี่

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 19 25/6/2562 BE 11:02

เมื่อหลายสิบปีก่อน คิดถึงว่าปีนั้นหากมิใช่ฮ่องเต้ทรงเลอะเลือน เขาก็คงจะได้เป็นหลานชายคนโตผู้สูงศักดิ์ของจวนสกุลหลี่ และไม่มีทางต้องเผชิญกับการดูถูกเหยียดหยามของผู้คนในหลายปีมานี้ เดิมทีในใจเขาก็ไม่สบอารมณ์อยู่บ้างแล้ว ตอนนี้หลี่หลิงหว่านยังมาทะเลาะกับเขาด้วยเรื่องฉุนอวี๋ฉีเช่นนี้อีก

ที่ผ่านมาหลี่หลิงหว่านไม่เคยมีท่าทีต่อต้านเขามาก่อน ทว่าวันนี้เพื่อฉุนอวี๋ฉีนางกลับหาเรื่องเขา หรือว่าแค่พบกับฉุนอวี๋ฉีเพียงครั้งเดียวนางก็พึงพอใจในตัวอีกฝ่ายเข้าแล้วจริงๆ

คิดมาถึงตรงนี้เขาก็รู้สึกว่าเพลิงโทสะในใจแทบจะพวยพุ่งออกมา ชั่วขณะต่อมาจึงยื่นมือออกไปจับข้อมือขวาของหลี่หลิงหว่านแน่น

หลี่หลิงหว่านเจ็บ แต่เพราะกำลังโกรธอย่างยิ่งยวดนางจึงขัดขืนไม่หยุด เมื่อหลี่เหวยหยวนไม่ปล่อย นางจึงยกเท้ากระทืบลงไปบนเท้าเขาอย่างรุนแรง ก่อนจะสัมผัสได้ว่ามือที่จับข้อมือนางคลายออกเล็กน้อย นางจึงรีบออกแรงสะบัดจนหลุด ก่อนจะเดินไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว เคียงคู่ไปกับหลี่หลิงเยี่ยนพร้อมเอ่ยกับอีกฝ่าย "พี่สาม พวกเรากลับไปหอหมิงเซ่อด้วยกันสองคนเถอะเจ้าค่ะ"

ยามนี้หลี่หลิงหว่านทำได้เพียงเกาะขอนไม้ลอยน้ำอย่างหลี่หลิงเยี่ยน หากซ้ายขวามีคนอื่นอยู่ด้วย หลี่เหวยหยวนก็ไม่น่าจะลงมือทำอะไรนาง

หลี่หลิงเยี่ยนเหลือบมองหลี่หลิงหว่านก่อนยิ้มเอ่ย "น้องสี่กับพี่ใหญ่มักมีบทสนทนาส่วนตัวมากมายให้พูดคุยกันเสมอ ยามอยู่ที่จวนแม้พวกเจ้าสองคนจะพบหน้ากันทุกวันก็ยังมีเรื่องให้คุยไม่หมด วันนี้มาถึงจวนก่วงผิงโหวแห่งนี้ เจ้ากับพี่ใหญ่ก็ยังคงหลีกเลี่ยงพวกเรา

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 20 25/6/2562 BE 11:02

ไปอยู่กันสองคนเช่นเดิม" นางยกแขนเสื้อขึ้นบังริมฝีปาก เอ่ยกลั้วหัวเราะอย่างหยอกเย้า "เมื่อครู่เจ้ากับพี่ใหญ่พูดจากระซิบกระซาบอะไรกันหรือ คงมิใช่ว่าแอบนินทาอะไรพวกเราหรอกนะ"

ในใจหลี่หลิงหว่านกำลังวุ่นวายสับสน กับประโยคนี้ของหลี่หลิงเยี่ยน นางจึงไม่ได้โต้เถียง เพียงแค่ตอบรับอย่างขอไปที ขณะเดียวกันยังใช้หางตามองไปยังหลี่เหวยหยวน ก่อนจะเห็นเขากำลังเม้มปากแน่นเป็นเส้นตรง สีหน้าเย็นชาเป็นอย่างยิ่ง ทั้งยังไม่มองนาง สายตาเอาแต่มองไปยังต้นไม้ที่ปลูกอยู่ข้างทาง

หลี่หลิงหว่านเห็นแล้วในใจก็ทั้งโกรธทั้งกลัว โกรธเพราะนางไม่ชอบให้หลี่เหวยหยวนเหนี่ยวรั้งนางเช่นนี้ กระทั่งนางพูดคุยกับคนอื่นก็ยังไม่ได้ นางรู้สึกว่าตนเองถูกเขายึดเอาไว้จนแทบจะหายใจไม่ออกอยู่แล้ว แล้วก็กลัวเพราะนางรู้ว่าหลี่เหวยหยวนเป็นคนมีนิสัยขี้ระแวง อย่าให้นางกลายเป็นสาเหตุที่ทำให้เขาหงุดหงิดเลย มิเช่นนั้นความพยายามในหลายปีที่ผ่านมานี้ของตนเองก็ล้วนสูญเปล่าแล้ว

ชั่วขณะหนึ่งหลี่หลิงหว่านคิดจะไม่สนใจหลี่เหวยหยวน เพียงแค่เดินไปข้างหน้าตามทางของตนเองก็พอ แต่อีกชั่วขณะหนึ่งนางก็ยังอยากจะหันกลับไปหาหลี่เหวยหยวน ร้องขอความเมตตากับเขาเสียงเบาขอให้เขาอย่าได้โกรธอีกต่อไป

ในใจหลี่หลิงหว่านสับสนวุ่นวาย ไม่รู้จริงๆ ว่าควรจะทำเช่นไรดี ชั่วขณะนั้นนางจึงก้มหน้าคอตก รู้สึกอยากร้องไห้ออกมาจริงๆ

ฉุนอวี๋ฉีที่อยู่ด้านข้างก็มองเห็นสีหน้าอมทุกข์และลำบากใจบนใบหน้าของหลี่หลิงหว่าน

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 21 25/6/2562 BE 11:02

แม้เมื่อครู่เขาจะเอาแต่สนทนากับเหลียงเฟิงอวี่ แต่ปลายหางตายังคงคอยสังเกตหลี่หลิงหว่านกับหลี่เหวยหยวนอยู่เสมอ ซึ่งเห็นได้ชัดมากว่าพวกเขาทั้งสองคนทะเลาะกันขึ้นมาแล้ว หลี่เหวยหยวนใบหน้าเคร่งขรึม หลี่หลิงหว่านโกรธอย่างมาก ทั้งสองคนต่างไม่มีใครยอมใคร ต่อมาหลี่เหวยหยวนยังยื่นมือออกไปจับข้อมือหลี่หลิงหว่านอย่างรุนแรง ชั่วขณะนั้นฉุนอวี๋ฉีไม่รู้ว่าเพราะอะไร จู่ๆ เขาก็รู้สึกว่าหัวใจบีบรัดแน่น กระทั่งเกือบจะพุ่งไปกระชากมือข้างนั้นของหลี่เหวยหยวนที่จับข้อมือหลี่หลิงหว่านออก แต่สุดท้ายเขาก็ยังข่มกลั้นเอาไว้ได้

หลี่เหวยหยวนกับหลี่หลิงหว่านเป็นพี่น้องกัน พูดไปแล้วเขาก็เป็นเพียงคนนอกเท่านั้น ทว่าหลี่หลิงหว่านก็ดูหวาดกลัวหลี่เหวยหยวนมากจริงๆ ขณะเดียวกันก็ใส่ใจอีกฝ่ายมากที่สุดด้วย ต่อให้ตอนนี้นางจะสะบัดหลุดออกจากการเกาะกุมของหลี่เหวยหยวนและวิ่งมาทางด้านหน้าแล้ว กระนั้นนางก็ยังเหลือบมองอีกฝ่ายเป็นพักๆ เมื่อเห็นหลี่เหวยหยวนไม่มองนาง ใบหน้านางก็เหมือนจะร้องไห้ออกมา

ครั้นเห็นว่าหลี่หลิงหว่านเกือบจะหมุนตัวกลับไปหาหลี่เหวยหยวนอยู่แล้ว ฉุนอวี๋ฉีพลันเดินไปด้านข้างสองก้าว ขวางทางหลี่หลิงหว่านเสีย

หลี่หลิงหว่านเงยหน้ามองเขา ยังคงทำหน้านิ่วคิ้วขมวด

นางเป็นคุณหนูผู้งดงามถึงเพียงนี้ สมควรที่จะยิ้มแย้มอยู่ตลอดเวลาจริงๆ ดวงตาที่กลอกไปมาราวกับไข่มุกราตรีเม็ดที่งามที่สุดในใต้หล้าเปล่งประกายสว่างไสวออกมา

น้ำเสียงของฉุนอวี๋ฉีโอนอ่อนลงมาโดยไม่รู้ตัว "คุณหนูหลี่ท่านเดินกลับหอหมิงเซ่อไปพร้อมกับพี่สาวท่านก่อนเถิด ทางด้านข้า

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 22 25/6/2562 BE 11:02

สหายหลี่ และเหลียงซื่อจื่อจะเดินกลับไปที่เรือนโถงเปิดโล่งด้านหน้าด้วยกันเอง ไม่ไปส่งพวกท่านแล้ว"

หลี่หลิงหว่านไม่ได้ตอบกลับ เพียงแค่เอียงศีรษะ สายตามองไปยังหลี่เหวยหยวน

ดวงตาหลี่เหวยหยวนมองจับจ้องไปที่หลี่หลิงหว่านอย่างอ่านไม่ออก ก่อนที่เขาจะหันหน้าหนีไปอย่างเย็นชา มองต้นไม้ข้างทางต่อไป

เขาไม่สนใจข้า?! เขาถึงกับไม่สนใจข้า?!

ชั่วขณะนั้นหลี่หลิงหว่านไม่รู้ว่าในใจตนเองกำลังโกรธหรือกำลังกลัวกันแน่ นางเองก็ไม่มีความคิดที่จะมาคอยรักษามารยาทกับฉุนอวี๋ฉีอีก จึงทำเพียงผงกศีรษะให้เขาอย่างเร่งร้อนเพื่อแสดงความขอบคุณ จากนั้นก็หมุนตัวเดินจากไป

ทว่าหลี่หลิงเยี่ยนกลับเอ่ยเสียงเบาอ่อนหวานบอกลาฉุนอวี๋ฉีกับเหลียงเฟิงอวี่ ก่อนจะติดตามหลี่หลิงหว่านกลับไปยังหอหมิงเซ่อด้วยกัน

ในใจหลี่หลิงหว่านสับสนวุ่นวายยิ่ง ตลอดเส้นทางจึงไม่ได้สนใจหลี่หลิงเยี่ยนเท่าไรนัก

หลี่หลิงเยี่ยนที่อยู่ด้านข้างมองหลี่หลิงหว่านอย่างเย็นชา ก่อนจะอมยิ้มถามขึ้นมากะทันหัน "น้องสี่เป็นอะไรไป ทะเลาะกับพี่ใหญ่มาหรือ"

หลี่หลิงหว่านไม่อยากให้หลี่หลิงเยี่ยนรู้เรื่องที่ตนเองทะเลาะกับหลี่เหวยหยวน ในเมื่อพูดไปแล้วเรื่องนี้ก็ไม่ใช่เรื่องที่น่าภูมิใจอะไร นางจึงส่ายศีรษะ "เปล่าเจ้าค่ะ"

หลี่หลิงเยี่ยนยิ้มเย็นอยู่ในใจ *เห็นว่าข้าเป็นคนโง่กระทั่งเรื่องนี้*

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 23 25/6/2562 BE 11:02

ก็มองไม่ออกหรือ เห็นอยู่ว่าเจ้ากับหลี่เหวยหยวนทะเลาะกัน แล้วเหตุใดพอข้าถามเจ้ากลับไม่ยอมบอกข้าเล่า คิดว่าเจ้ากับหลี่เหวยหยวนเป็นพี่น้องกัน ส่วนข้าถูกเก็บมาหรือไร!

ทว่าหลี่หลิงเยี่ยนไม่ได้เอ่ยปากถามอะไรต่ออีก เพียงแค่เดินไปข้างหน้าพร้อมกับหลี่หลิงหว่าน

หลี่หลิงหว่านเดินเร็วมาตลอดเส้นทาง รอจนมาถึงหอหมิงเซ่อแล้วก็เห็นอวี๋หรงหรง เหลียงจือหลัน และหยางเพ่ยอวี้ ทั้งสามคนกลับมาถึงนานแล้ว ต่างคนต่างกำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้อย่างสง่างาม ไม่ก็ตั้งใจชมงิ้วหรือเอ่ยสนทนากับผู้อื่นอย่างนุ่มนวลอ่อนหวาน หลังเห็นหลี่หลิงหว่านกลับมาแล้ว ทั้งสามคนต่างก็เหลือบสายตามองนางคราหนึ่ง จากนั้นต่างคนก็ต่างทำธุระของตนเองต่อไป

หลี่หลิงหว่านเองก็ไม่ได้เอ่ยอะไร เพียงแค่นั่งลงข้างกายโจวซื่อ

ก่อนหน้านี้โจวซื่อยังไม่รู้ว่าหลี่หลิงหว่านไปที่ใดมา ในใจจึงกำลังนึกเป็นห่วง ตอนนี้เห็นบุตรสาวกลับมาแล้วจึงรีบร้อนเอ่ยถาม "เมื่อครู่ลูกไปไหนมา เหตุใดจึงหายไปเสียนาน ทำให้แม่เป็นห่วงนัก"

กับโจวซื่อนั้นหลี่หลิงหว่านไม่กล้าชักสีหน้าใส่จริงๆ ต่อให้รู้สึกหงุดหงิดยิ่งกว่านี้ ทว่าฉากหน้าก็ยังเอ่ยด้วยใบหน้าสงบนิ่ง "เมื่อครู่ข้าไปเดินเล่นที่สวนดอกไม้ด้านหลังกับเสี่ยวซานมาเจ้าค่ะ ใครจะรู้ว่าสวนดอกไม้ด้านหลังของจวนก่วงผิงโหวจะกว้างใหญ่ขนาดนี้ เดินไปเดินมาจึงหลงทาง ดังนั้นถึงได้เสียเวลาไปมากเจ้าค่ะ"

โจวซื่อได้ยินแล้วก็วางใจลงไม่น้อย แต่ยังคงเอ่ยกำชับนาง "คราวหลังไม่อาจออกจากงานไปกะทันหันเช่นนี้อีก ทำให้แม่รู้สึกเป็นห่วงนัก"

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 24 25/6/2562 BE 11:02

หลี่หลิงหว่านตอบรับอย่างใจเย็น หลังจากนั้นนางก็ไม่ได้ออกจากหอหมิงเซ่ออีกแม้แต่ก้าวเดียว เอาแต่นั่งชมงิ้วอยู่บนเก้าอี้อย่างจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ทั้งยังร่วมกินอาหารเย็นกับผู้คนในจวนก่วงผิงโหวแห่งนี้ รับชมดอกไม้ไฟ จากนั้นจึงติดตามโจวซื่อกับคนอื่นๆ ไปบอกลาฮูหยินก่วงผิงโหว แล้วนั่งรถม้ากลับจวนสกุลหลี่

ตอนลงจากรถม้าหลี่หลิงหว่านก็มองเห็นหลี่เหวยหยวน เพียงแต่ไม่รู้ว่าหลี่เหวยหยวนกำลังคิดอะไร ใบหน้าเขาเคร่งขรึม ไม่ได้มองมาที่นางเลยสักนิด

ในใจหลี่หลิงหว่านจึงรู้สึกโกรธขึ้นมาอีกครั้ง หลังวางมือให้เสี่ยวซานประคองเข้าประตูใหญ่ไป นางก็เอ่ยบอกลาทุกคนอย่างมีมารยาท จากนั้นจึงกลับไปยังเรือนอี๋เหอของตนเองโดยไม่แม้แต่จะหันหน้ากลับมา

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 25 25/6/2562 BE 11:02

38

ยามนี้เป็นช่วงเวลาจุดโคมแล้ว ทั้งภายในและภายนอกเรือนอี๋เหอต่างก็จุดโคมสว่างไสว เมื่อเห็นหลี่หลิงหว่านกลับมา เสี่ยวอวี้กับคนอื่นๆ ก็รีบออกมาต้อนรับ

บนพื้นภายในห้องปูด้วยพรมผืนหนา ตรงกลางวางกระถางไฟสามขาขนาดใหญ่กระถางหนึ่ง ถ่านฟืนภายในนั้นกำลังลุกโชติช่วง

หลี่หลิงหว่านมองไปยังถ่านฟืนในกระถางไฟสามขาขนาดใหญ่กระถางนั้น นางรู้สึกแค่เพียงว่าเพลิงโทสะในอกก็ลุกโชนดุจถ่านฟืนนี้เช่นกัน

"ดับถ่านฟืนในนี้ให้หมด" นางเอ่ยสั่งเสี่ยวอวี้เสียงต่ำ "แล้วก็เปิดหน้าต่างออกให้หมดด้วย"

หลี่หลิงหว่านรู้สึกว่าภายในห้องนี้น่าอึดอัดอย่างร้ายกาจ หากยังไม่เปิดหน้าต่างระบายอากาศออกไปอีก นางรู้สึกว่าตนเองจะต้องอึดอัด

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 26 25/6/2562 BE 11:02

จนตายเป็นแน่

เสี่ยวอวี้ได้ยินแล้วก็เหลือบมองเสี่ยวซานคราหนึ่ง อ้าปากสอบถามโดยไร้เสียง "คุณหนูเป็นอะไรไป ไปโกรธอะไรมาจากข้างนอกหรือ"

ตอนนี้ยังอยู่ในเดือนหนึ่ง เป็นช่วงที่อากาศยังคงหนาวอยู่ อีกทั้งขณะนี้ท้องฟ้าก็มืดแล้ว ข้างนอกมีลมพัด ถ้ายามนี้ดับถ่านและเปิดหน้าต่างทั้งหมดออกอีก คุณหนูไม่ทันระวังจนล้มป่วยขึ้นมาจะทำเช่นไร

ในใจเสี่ยวซานกระจ่างดีถึงต้นสายปลายเหตุ นางจึงโบกมือให้เสี่ยวอวี้เงียบๆ บอกอีกฝ่ายไม่ต้องถามให้มากความ ก่อนที่เสี่ยวซานจะหมุนตัวไปเปิดบานหน้าต่างที่ด้านหลังเหล่านั้น เสี่ยวอวี้เห็นแล้วจึงรีบเร่งไปดับถ่านในกระถางไฟ

ทันทีที่ถ่านมอดดับสนิททั้งหมด หน้าต่างภายในห้องก็เปิดออกจนหมด กระทั่งประตูยังเปิดกว้าง ลมกลางคืนอันหนาวเหน็บก็พัดผ่านประตูกับบานหน้าต่างเข้ามาจนผ้าม่านสีชมพูภายในห้องโบกสะบัดไปมาไม่หยุด

แต่ต่อให้เป็นเช่นนี้หลี่หลิงหว่านก็ยังคงรู้สึกว่าความหงุดหงิดกับความอัดอั้นในใจไม่ได้สลายไปเลยแม้แต่นิดเดียว นางเดินกลับไปกลับมาอยู่ภายในห้องอย่างอดรนทนไม่ไหวยิ่ง

เสี่ยวซานกับเสี่ยวอวี้เองก็ไม่กล้าเอ่ยอะไร ทั้งสองคนยืนรวบมือกลั้นหายใจอย่างเรียบร้อยอยู่ด้านข้าง ราวกับเป็นแค่ของตกแต่งสองชิ้นอย่างไรอย่างนั้น

ภายในห้องเงียบสงบยิ่ง เงียบสงบจนได้ยินเสียงใบไม้พัดแซ่กๆ จากลมกลางคืนดังเข้ามา

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 27 25/6/2562 BE 11:02

ไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปนานเท่าไร หลี่หลิงหว่านพลันหันหน้าไปถามเสี่ยวซาน "ตอนนี้เป็นยามอะไรแล้ว"

เสี่ยวซานเอ่ยตอบอย่างระมัดระวัง "ตอนนี้เป็นยามอะไรกันแน่บ่าวเองก็ไม่แน่ใจ แต่บ่าวจำได้ว่าประมาณหนึ่งก้านธูปก่อนหน้าบ่าวได้ยินเสียงคนเคาะไม้บอกเวลาโมงยาม* ดังขึ้นเจ้าค่ะ"

เช่นนั้นยามนี้ก็น่าจะเพิ่งยามซวีไปได้ไม่นาน

หลี่หลิงหว่านหันหน้าไปมองความมืดภายนอกหน้าต่าง

อากาศหนาวฟ้ามืดเร็ว ประมาณยามโหย่วท้องฟ้าก็ค่อยๆ มืดสลัวลงแล้ว ยามนี้ยิ่งไม่ต้องพูดถึง มืดมิดไปนานแล้ว

นางครุ่นคิดแล้วก็หันหน้าไปถามเสี่ยวซานอีกครั้ง "ข้าจำได้ว่าเมื่อไม่กี่วันก่อนข้าได้รับแท่นฝนหมึกเถาเหอมาอันหนึ่ง เจ้าไปหามาซิ"

"ตอนนี้เลยหรือเจ้าคะ" เสี่ยวซานถาม

หลี่หลิงหว่านผงกศีรษะ "อืม เจ้าไปหามาตอนนี้เลย ห่อให้ดีแล้วก็ตามข้าออกจากเรือน"

หลี่หลิงหว่านรู้สึกว่าหากคืนนี้ตนเองไม่ไปทำให้หลี่เหวยหยวนหายโกรธล่ะก็ นางจะต้องนอนไม่หลับเป็นแน่

เสี่ยวซานขานรับ ก่อนจะออกจากประตูไปยังห้องเก็บของด้านข้างพร้อมกับเสี่ยวอวี้เพื่อหาแท่นฝนหมึกเถาเหออันนั้นออกมา

หลี่หลิงหว่านถอนหายใจแล้วนั่งลงบนเก้าอี้

---

* ชาวจีนโบราณจะแบ่งเวลาช่วงกลางคืนออกเป็นห้ายาม ยามละสองชั่วโมง ยามหนึ่งคือช่วงเวลา 19.00 น. ถึง 21.00 น. เรียกอีกอย่างว่ายามซวี ยามสองคือช่วงเวลา 21.00 น. ถึง 23.00 น. เรียกอีกอย่างว่ายามไฮ่ ยามสามคือช่วงเวลา 23.00 น. ถึง 01.00 น. เรียกอีกอย่างว่ายามจื่อ ยามสี่คือช่วงเวลา 01.00 น. ถึง 03.00 น. เรียกอีกอย่างว่ายามโฉ่ว และยามห้าคือช่วงเวลา 03.00 น. ถึง 05.00 น. เรียกอีกอย่างว่ายามอิ๋น โดยจะมีคนทำหน้าที่เคาะไม้บอกเวลาทั้งห้ายาม

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 28 25/6/2562 BE 11:02

การขอคืนดีกับคนอื่นไม่ใช่เรื่องง่าย หากไปโดยไม่มีข้ออ้างเลยก็จะยิ่งเสียหน้า นางจึงตั้งใจนำเรื่องมอบแท่นฝนหมึกเถาเหอนี้มาเป็นข้ออ้าง ค่อยๆ ไปขอให้หลี่เหวยหยวนหายโกรธ

ทว่าในใจยังคงรู้สึกทุกข์ตรมนัก ที่สุดแล้วนางสร้างเคราะห์กรรมอะไรไว้กันแน่ ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้ตนเองถูกหลี่เหวยหยวนทำให้โกรธมากอยู่แท้ๆ แต่ยามนี้กลับต้องยอมลดทิฐิไปขอคืนดีกับเขาอีก

หลี่หลิงหว่านเงยหน้าถอนหายใจยาวคราหนึ่ง คิดว่านางยอมปลงกับเรื่อง 'ขอคืนดี' นี้ก็ได้ ในเมื่อไม่ว่าอย่างไรชีวิตน้อยๆ ของตนเองก็สำคัญกว่า

รอจนเสี่ยวซานกับเสี่ยวอวี้หาแท่นฝนหมึกเถาเหอเจอแล้ว หลี่หลิงหว่านก็สั่งให้เสี่ยวซานจุดโคมไฟดวงหนึ่ง ส่วนตนเองก็หยิบเสื้อคลุมสีแดงที่พาดอยู่บนราวแขวนเสื้อขึ้นมาสวม ทั้งยังสวมหมวกคลุมศีรษะ ในมือถือแท่นฝนหมึกเถาเหออันนั้นเดินออกไป

ลมหนาวพัดกระทบตลอดเส้นทาง รอจนหลี่หลิงหว่านมาถึงประตูเรือนของหลี่เหวยหยวนแล้วก็รู้สึกว่าสองแก้มของตนเองเย็นยะเยือกราวกับก้อนน้ำแข็ง สองมือก็เย็นจนแทบจะถือแท่นฝนหมึกเถาเหอเอาไว้ไม่ไหว

เสี่ยวซานเดินขึ้นหน้าไปเคาะประตู ผ่านไปครู่ใหญ่จิ่นเหยียนถึงได้เดินมาเปิดประตู

หลี่หลิงหว่านก้าวเท้าเดินเข้าไป

ภายในลานเรือนไม่ได้จุดโคมจึงมืดไปทุกด้าน กระทั่งภายในโถงหลักก็ไม่ได้จุดไฟ มองดูแล้วมืดสนิทไปทุกแห่งหน

หลี่หลิงหว่านหยุดเท้า ก่อนจะหมุนตัวกลับไปถามจิ่นเหยียน

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 29 25/6/2562 BE 11:02

อย่างประหลาดใจ "คุณชายใหญ่ไม่อยู่หรือ ตั้งแต่ออกไปเมื่อตอนเช้าเขาก็ยังไม่กลับมาอีก?"

"บ่าวก็ไม่ทราบว่าคุณชายใหญ่ไปที่ใดขอรับ" จิ่นเหยียนเอ่ยตอบอย่างนอบน้อม "เมื่อครู่คุณชายใหญ่กลับมาแล้ว แต่หลังนั่งอ่านตำราอยู่ในห้องรองปีกตะวันตกสักพักหนึ่งเขาก็วางตำราลงแล้วออกไป บ่าวเองก็อยากจะติดตาม ทว่าคุณชายใหญ่ไม่ยอมให้บ่าวตามไปด้วย สั่งให้บ่าวรั้งอยู่ที่นี่ห้ามไปไหนขอรับ"

หลี่หลิงหว่านได้ยินแล้วในใจก็ยิ่งรู้สึกประหลาดใจมากขึ้นไปอีก

ดึกขนาดนี้แล้ว หลี่เหวยหยวนจะไปที่ใดกัน ทั้งยังไม่ยอมให้จิ่นเหยียนติดตามด้วย เขาไปทำอะไรกันแน่

หลี่หลิงหว่านรอเป็นเวลานานมากแล้ว แต่ก็ยังไม่เห็นหลี่เหวยหยวนกลับมาเสียที

นางรู้สึกร้อนรน เดินไปยังประตูเรือนซะโงกมองออกไปอยู่หลายครั้ง แต่ก็มองเห็นเพียงความมืดกับแสงสว่างเลือนรางที่มาจากโคมไฟของเรือนที่อยู่ห่างออกไป ไม่มีเงาของหลี่เหวยหยวนแต่อย่างใด

เขาไปที่ไหนกันแน่ แล้วไปทำอะไร หลี่หลิงหว่านเดินกลับไปกลับมาอยู่ในห้องอย่างร้อนใจ

จากนั้นในสมองนางพลันเกิดความคิดหนึ่งผุดขึ้นมา...*หรือว่าหลี่เหวยหยวนจะไปหาตู้ซื่อทางด้านนั้น*

ยิ่งคิดหลี่หลิงหว่านก็ยิ่งรู้สึกว่าการคาดเดานี้ของนางจะต้องถูกต้องอย่างแน่นอน เพราะหลี่เหวยหยวนมีนิสัยค่อนข้างรักสันโดษ นอกจาก

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 30 25/6/2562 BE 11:02

บางครั้งที่ไปหานางที่เรือนอี๋เหอแล้ว สถานที่แห่งอื่นภายในจวนสกุลหลี่นี้ เขาก็แทบไม่เคยไปเยือนด้วยตนเองเลย เขาจะออกไปครั้งเดียวแล้วใช้เวลาอยู่ข้างนอกนานขนาดนี้โดยไม่กลับมาได้อย่างไร

เพียงแต่... หลี่หลิงหว่านครุ่นคิด นางจำได้ว่าหลายปีมานี้ หลี่เหวยหยวนไม่ค่อยไปหาตู้ซื่อเท่าไรแล้ว ในเมื่อจิตใจตู้ซื่อบิดเบี้ยวมานานเช่นนี้ ถือเป็นคนเสียสติคนหนึ่ง ทุกครั้งที่ได้เห็นหลี่เหวยหยวนก็จะทั้งด่าทั้งทุบตีเขาอย่างโหดร้ายเป็นที่สุด แต่เหตุใดจู่ๆ ตอนนี้หลี่เหวยหยวนก็ไปหาตู้ซื่อได้เล่า เกิดเรื่องอะไรขึ้นอย่างนั้นหรือ

ทว่าหลี่หลิงหว่านก็คาดเดาไม่ได้ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่ นางจึงทำได้เพียงรออยู่ที่นี่อย่างร้อนใจ

จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงจิ่นเหยียนดังขึ้นมาจากประตูเรือน "คุณหนูสี่ คุณชายใหญ่กลับมาแล้วขอรับ"

ตั้งแต่มาถึงหลี่หลิงหว่านก็นึกเป็นห่วงหลี่เหวยหยวน นอกจากบางครั้งตนเองจะไปยืนชะโงกหน้ามองออกไปจากขั้นบันไดที่หน้าประตูแล้ว ก็ยังสั่งให้จิ่นเหยียนกับเสี่ยวซานสลับกันยืนอยู่ที่หน้าประตู คอยสังเกตความเคลื่อนไหวที่ภายนอก ยามนี้เมื่อได้ยินประโยคนี้ของจิ่นเหยียน หลี่หลิงหว่านจึงรีบร้อนวิ่งออกไปทันที เสี่ยวซานเองก็รีบร้อนติดตามมาด้วย

รอจนหลี่หลิงหว่านมาถึงประตูเรือน นางก็หยุดยืนอยู่บนบันไดหิน มองตามมือของจิ่นเหยียนไป ภายใต้แสงจันทร์และดวงดาวก็ได้เห็นหลี่เหวยหยวนกำลังเดินอย่างเชื่องช้ามาทางนี้จริงๆ

เมื่อหลี่หลิงหว่านเห็นก็รีบร้อนวิ่งเข้าไปหาและจับแขนของ

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 31 25/6/2562 BE 11:02

หลี่เหวยหยวนเอาไว้ เอ่ยถามเขาอย่างร้อนใจทันที "พี่ชาย พี่ไปไหนมา ทำให้ข้าเป็นห่วงยิ่งนัก"

แต่มือของนางเพิ่งจะจับโดนแขนของหลี่เหวยหยวนเท่านั้น นางก็ได้ยินเสียงซี้ดเบาๆ ดังจากปากเขาแล้ว เห็นได้ชัดว่าเขาเจ็บมากเพียงใด

หัวใจหลี่หลิงหว่านพลันหนักอึ้งขึ้นเล็กน้อย นางรีบร้อนเอ่ยถาม "พี่ชาย เป็นอะไรไปเจ้าคะ"

หลี่เหวยหยวนไม่ตอบ แต่ถามนางกลับเสียงเย็น "เจ้าจะมาหาข้าอีกทำไม วันนี้เจ้าไม่ได้สนทนากับฉุนอวี๋ฉีอย่างมีความสุขหรอกหรือ เจ้ากับข้าต้องมาทะเลาะกันเพราะเขา"

คำพูดปากไม่ตรงกับใจลอยออกมาจนเต็มไปหมดแล้วหนอ หลี่หลิงหว่านนึกอยากตบหน้าเขาสักหนจริงๆ

ทว่านางไม่ได้ทำเช่นนั้น กลับกุมมือของหลี่เหวยหยวนบังคับลากเขากลับเข้าไปในห้อง

รอจนเข้ามาในห้องแล้วนางก็สั่งให้จิ่นเหยียนจุดเทียนไขทั้งหมดภายในห้องให้สว่างก่อนจะหยิบเทียนมา จากนั้นนางก็เห็นว่าชุดคลุมยาวผ้าแพรสีครามที่หลี่เหวยหยวนสวมอยู่บนร่างชุดนั้นถูกของที่น่าจะเป็นแส้เฆี่ยนจนปุยนุ่นข้างในหลุดออกมาหมดแล้ว บริเวณที่เขาเผยผิวกายอย่างใบหน้า ลำคอ พวกนี้ล้วนมีรอยแผลลึกเป็นเส้นๆ โดยเฉพาะหลังมือซ้ายราวกับเนื้อถูกเฉือนออกไป

หลี่หลิงหว่านเห็นแล้วก็โกรธจนกระทืบเท้า

ตู้ซื่อเจ้าคนเสียสติผู้นี้! ไม่ว่าจะพูดอย่างไรหลี่เหวยหยวนก็เป็นบุตรชายที่นางตั้งครรภ์ครบกำหนดจนคลอดออกมา ต่อให้ในใจรู้สึกเคียดแค้น

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 32 25/6/2562 BE 11:02

ภิกษุรูปนั้นที่กระทำการหยาบช้า ทว่าในตอนที่ตู้ซื่อรู้ว่าตนเองตั้งครรภ์หลี่เหวยหยวน นางก็สามารถคิดหาหนทางทำแท้งได้มิใช่หรือ แต่เวลานั้นนางอยากอาศัยหลี่เหวยหยวนที่อยู่ในท้องเพื่อหวนคืนสู่จวนสกุลหลี่ ภายหลังคลอดเขาออกมา ไม่ชอบเขาก็ช่างปะไร แต่ทุกครั้งที่ได้พบหน้าบุตรชายจะทรมานเขาเช่นนี้ไปเพื่ออะไร หลี่เหวยหยวนมิใช่เป็นผู้บริสุทธิ์หรอกหรือ

หลังจากโกรธเกรี้ยวแล้วก็รู้สึกปวดใจ หลังปวดใจแล้วนางก็เริ่มต่อว่าหลี่เหวยหยวน "พี่โง่หรือไร ผู้อื่นทำร้ายพี่ แต่พี่กลับไม่รู้จักหลบเลี่ยงเลยหรือ ดูสิว่าตอนนี้พี่โดนทำร้ายจนสภาพกลายเป็นเช่นไรแล้ว"

จากนั้นก็ส่งเสียงเรียกจิ่นเหยียนหลายครั้ง ถามเขาว่าที่นี่มียาทาแก้ฟกช้ำหรือไม่ ให้รีบไปหยิบมา ทั้งยังสั่งให้เสี่ยวซานรีบไปยกน้ำร้อนมาอ่างหนึ่งพร้อมกับหยิบผ้าสะอาดผืนหนึ่งมาด้วย

เมื่อหลี่หลิงหว่านหันหน้ากลับมาก็เห็นสายตาหลี่เหวยหยวนกำลังมองมาที่นางอย่างสังเกต ภายในดวงตาสีดำสนิทราวกับมีประกายแสงระยิบระยับนับไม่ถ้วนอยู่อย่างไรอย่างนั้น

หลี่หลิงหว่านถามเขาอย่างอารมณ์ไม่ดี "พี่มองอะไร ไม่เคยเห็นคนหน้าตาดีหรือไร"

หลี่เหวยหยวนได้ยินแล้วก็เม้มปากเล็กน้อยก่อนจะนิ่งเงียบอยู่สักพัก สุดท้ายเขาก็เหลือบสายตาขึ้นมองนาง เอ่ยถามเสียงทุ้มต่ำ "เห็นข้าเป็นเช่นนี้ เจ้ารู้สึกปวดใจหรือไม่"

"ปวดใจอะไรเล่า" หลี่หลิงหว่านโกรธจนแทบกัดฟันกรอดแล้วจริงๆ "ต่อให้พี่ถูกคนทำร้ายจนตายข้าก็ไม่รู้สึกปวดใจเลยสักนิด"

หลี่เหวยหยวนส่งเสียงตอบรับแผ่วเบา จากนั้นเขาก็หลุบตาลง

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 33 25/6/2562 BE 11:02

ขนตาดำราวกับขนกาแผ่เป็นเงามืดใต้ขอบตา ใบหน้าเต็มไปด้วยความอ้างว้างโดดเดี่ยว

เมื่อหลี่หลิงหว่านเห็นท่าทางมืดมนเช่นนี้ของเขา ในอกก็เริ่มรู้สึกปวดใจขึ้นมาอีกครั้งอย่างช่วยไม่ได้ แต่นางไม่อยากเอ่ยออกมา ดังนั้นจึงเอาแต่ปั้นหน้าเคร่งขรึม

รอไม่นานเสี่ยวซานก็ยกน้ำร้อนมาให้อ่างหนึ่ง จิ่นเหยียนเองก็หยิบยาทาแก้ฟกช้ำมาให้ หลี่หลิงหว่านปั้นหน้าเคร่งตวาดสั่งหลี่เหวยหยวนเสียงต่ำ "คลายอาภรณ์ออกด้วยเจ้าค่ะ!"

หลี่เหวยหยวนไม่ได้ถอด แต่หันกลับไปสั่งจิ่นเหยียนกับเสี่ยวซานแทน "พวกเจ้าออกไป"

จิ่นเหยียนกับเสี่ยวซานรู้นิสัยของเขา ไฉนเลยจะกล้าอยู่ต่อ ต่างรีบร้อนคารวะแล้วหมุนตัวออกไปจากห้อง ออกจากประตูไปแล้วก็ยังใส่ใจปิดประตูไม้ทั้งสองบานจากด้านนอกให้

ยามนี้หลี่เหวยหยวนถึงค่อยคลายอาภรณ์ท่อนบนของตนเองออกอย่างเชื่องช้า เปิดเผยแผ่นหลังขาวผอมให้เห็น

โชคดีที่อากาศหนาว ชุดคลุมยาวผ้าแพรที่เขาสวมบนร่างจึงหนา อีกอย่างเรี่ยวแรงของตู้ซือก็มีอยู่จำกัด แม้บนแผ่นหลังจะมีรอยเลือดอยู่บ้าง แต่ก็ไม่ลึก บางจุดแทบไม่เห็นแม้แต่เลือด ทว่ารอยเลือดที่ลำคอ ใบหน้า และหลังมือมองดูแล้วก็น่าตื่นตกใจมากจริงๆ

หลี่หลิงหว่านเห็นแล้วก็อดหวาดกลัวไม่ได้ นางรู้สึกเจ็บแทนเขา

หลี่หลิงหว่านบิดผ้าในอ่างน้ำให้หมาด คลี่ออกแล้วนำผ้าวางประคบลงบนบาดแผลบริเวณลำคอของเขาพร้อมเอ่ยถาม "เช่นนี้เจ็บหรือไม่เจ้าคะ"

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 34 25/6/2562 BE 11:02

นางรู้สึกปวดใจกับหลี่เหวยหยวนมากจริงๆ ดังนั้นการกระทำจึงเบามาก คำพูดที่ถามออกมาก็แผ่วเบาเช่นกัน แต่ผู้ใดจะรู้ว่าปากของหลี่เหวยหยวนกลับเอ่ยประโยคนี้ออกมาอย่างเนิบช้าแทน "เมื่อครู่เจ้าไม่ได้บอกว่าต่อให้ข้าถูกคนทำร้ายจนตายเจ้าก็ไม่รู้สึกปวดใจเลยสักนิดหรอกหรือ แล้วเหตุใดตอนนี้เจ้าต้องถามว่าข้าเจ็บหรือไม่ด้วย"

มือที่กดผ้าของหลี่หลิงหว่านชะงัก

มารดาเถอะ ช่างไม่รู้จักความปรารถนาดีของคนอื่นจริงๆ สมควรปล่อยให้เจ้าเจ็บจนตายไปเสียเลย!

หลี่หลิงหว่านจึงไม่พูดอะไรอีก นางเอาแต่ตีสีหน้าเย็นชา คอยนำผ้าไปชุบน้ำในอ่าง ขยี้เล็กน้อยแล้วบิดจนหมาด จากนั้นก็นำไปประคบบริเวณรอยแผลอื่นๆ บนร่างกายเขาอีกครั้ง

เริ่มจากลำคอ ต่อด้วยหลังมือทั้งสอง จากนั้นจึงเป็นใบหน้า

โชคดีที่บนใบหน้าเขามีเพียงบริเวณแก้มขวาที่มีรอยเลือดเป็นเส้นอยู่รอยหนึ่ง ยังไม่ถือว่ายาวมาก หลี่หลิงหว่านบิดผ้าในมือจนหมาด ทั้งยังสะบัดน้ำบนมือ ก่อนยื่นมือส่งผ้าผืนนั้นไปให้ "ประคบเองเจ้าค่ะ"

หลี่เหวยหยวนไม่เอ่ยอะไร เพียงรับผ้ามาแล้วยกขึ้นประคบลงบนแก้มขวาเงียบๆ

อาศัยช่วงที่เขาประคบใบหน้าสักพักนี้ หลี่หลิงหว่านก็เปิดฝาตลับยาทาแก้ฟกช้ำออก ใช้นิ้วมือควักเนื้อยาออกมาแล้วทาลงบนบาดแผลของเขาอย่างนุ่มนวล

รอจนทายาที่แผลบริเวณลำคอและหลังมือเรียบร้อยแล้ว ตอนที่มาถึงแก้มขวาของเขา หลี่หลิงหว่านก็ยื่นตลับยาในมือส่งไปให้ แสดงออกชัดเจนว่า

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 35 25/6/2562 BE 11:02

ต้องการให้หลี่เหวยหยวนเป็นผู้ทาเอง

ทว่าหลี่เหวยหยวนกลับไม่รับ สายตาจ้องเขม็งไปที่หลี่หลิงหว่าน แล้วเอ่ยอย่างจริงจังยิ่ง "ข้ามองไม่เห็นบาดแผล ทาเองไม่ได้ เจ้าทาให้ข้าทีเถอะ"

เรื่องนี้ไม่เป็นปัญหาสำหรับหลี่หลิงหว่าน นางเดินไปยังห้องรองปีกตะวันออก หยิบกระจกทรงกลมขนาดไม่ใหญ่นักออกมา จากนั้นก็ยื่นมือออกไปอีกครั้ง "ส่องกระจกทาเจ้าค่ะ"

สายตาหลี่เหวยหยวนมองหลี่หลิงหว่านอยู่อีกสักพักก่อนจะยื่นมือมา ทว่าเขาไม่ได้ยื่นออกไปรับกระจกแต่กุมข้อมือของนาง ส่วนมืออีกข้างของเขาก็นำกระจกในมือนางวางลงบนโต๊ะ พร้อมกับยืนกรานเอ่ย "หว่านวาน ทายาให้ข้า"

หลี่หลิงหว่านเลิกคิ้ว ที่ผ่านมานางมีนิสัยคล้อยตามผู้อื่นมาโดยตลอด ยามนี้เห็นหลี่เหวยหยวนยอมโอนอ่อนให้แล้ว นางจึงแค่นเสียงเย็นชาออกมาคราหนึ่งก่อนเอ่ย "ก่อนหน้านี้ตอนอยู่ที่จวนก่วงผิงโหวคนบางคนไม่ใช่ร้ายกาจนักหรือ ตอนที่จับข้อมือข้าเกือบจะหักข้อมือข้าอยู่แล้ว เมื่อครู่คนบางคนเองก็ไม่ใช่ว่าผยองนักหรือ พูดว่า 'เหตุใดตอนนี้เจ้าต้องถามว่าข้าเจ็บหรือไม่ด้วย' พี่ทั้งร้ายกาจทั้งทะนงตนขนาดนี้แล้ว เช่นนั้นต้องให้ข้าช่วยทายาให้พี่อีกหรือ พี่ทาเองสิเจ้าคะ"

กล่าวจบนางก็เริ่มขัดขืน อยากจะดึงข้อมือตนเองออกมาจากฝ่ามือของหลี่เหวยหยวน

แต่หลี่เหวยหยวนไม่ยอมปล่อยมือ เขายังออกแรงน้อยๆ ดึงหลี่หลิงหว่านมาอยู่ใกล้ตัวเขามากขึ้น ยื่นมือรั้งแขนเสื้อของนางขึ้น

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 36 25/6/2562 BE 11:02

แล้วมองไปที่ข้อมือขวาของนางอย่างละเอียด ดูว่าตอนอยู่ที่จวนก่วงผิงโหว เขาได้เผลอทำให้นางเจ็บเข้าแล้วจริงๆ หรือไม่

ยามนี้แม้เวลาจะผ่านไปนานมากแล้ว แต่พอเขามองไปก็ยังคงเห็นว่าที่ข้อมือขวาซึ่งขาวเนียนกว่าหยกของหลี่หลิงหว่านยังมีรอยรัดสีชมพูปรากฏชัดเจนยิ่ง

หลี่เหวยหยวนรู้สึกผิด กระทั่งน้ำเสียงยังต่ำลง "หว่านวาน ข้าขอโทษ ข้าไม่ควรทำร้ายเจ้า แต่ตอนนั้นข้า...ข้า..."

ยามนั้นหลี่หลิงหว่านทะเลาะกับเขาด้วยเรื่องของฉุนอวี๋ฉี เขาก็รู้สึกว่าตนเองไม่เหลือสติอะไรแล้ว แทบอยากจะกักขังนางอยู่ข้างกายตนเองอย่างแน่นหนา ให้ต่อจากนี้นางไม่อาจพบเจอฉุนอวี๋ฉีได้อีก

หลี่หลิงหว่านถอนหายใจอยู่ในใจสักพัก ทว่าต่อมานางก็สบายใจขึ้นไม่น้อย เห็นท่าทางรู้สึกผิดของหลี่เหวยหยวนในตอนนี้แล้ว เห็นทีนางคงไม่ต้องเปลืองแรงใจคิดหาทางขอคืนดีให้เขาหายโกรธอีก

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

Page □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□! 3.indd 37 25/6/2562 BE 11:02